

El Llémèna i el Ter

En el tram final el Llémèna ha madurat, s'ha eixamplat i ja no hi ha túnels botànics que matisin la llum. El llit se l'ha fet de rierencs. Passa un xic apartat del poble de Sant Gregori, el nucli més dinàmic de la vall, la màquina de tren que estira els altres cap a la capital com si tingués por de molestar i, encotillat per una escullera, sobrepassa la zona de la depuradora per abandonar-se sense estridències, acceptant, després de vuit quilòmetres de recorregut el que resulta inevitable. El caminant intenta arribar al punt de comunió però no ho aconsegueix. La gent de can Prat li assegura que està a tocar però els marges estan bruts i no hi podrà arribar. Haurà d'anar per Salt, travessar el rec i, després de passejar una estona per les magnífiques deveses es trobarà amb el punt final del seu viatge, un lloc discret en el qual dos rius es donen la mà com si es coneguessin de tota la vida.